

Судді Ворошиловського районного суду
міста Донецька

Прудніковій Г.М.

вул. Любавіна, 4, м. Донецьк, 83015

Позивач:

Лапін Олександр Олександрович,
що мешкає за адресою:

тел. моб.:

адреса електронної пошти:

11.02.18

ДОДАТКОВІ ПОЯСНЕННЯ по справі справі № 2а/0508/320/2012

У Вашому провадженні перебуває адміністративна справа № 2а/0508/320/2012 за моїм позовом до Донецької міської ради про визнання недійсним рішення № 10/25 від 23 листопада 2011 року "Про продаж земельної ділянки несільськогосподарського призначення Товариству з обмеженою відповідальністю "ЕКОЕНЕРДЖИ ДОНЕЦЬК" для будівництва та подальшої експлуатації підприємства з виробництва енергії з відходів у Пролетарському районі".

Справу призначено до розгляду на 22 лютого 2013 року.

Моя правова позиція по справі вимагає додаткових пояснень.

Так, правові відносини, які є предметом розгляду, крім положень Конвенції про доступ до інформації, участь громадськості у прийнятті рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля від 25 червня 1998 року (Орхуська Конвенція), також регулюються як Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод від 04 листопада 1950 року (ЄКПЛ), так і практикою Європейського Суду з прав людини (ЄСПЛ) - case-law.

Так, ст. 8 ЄКПЛ передбачено право кожного на повагу до приватного і сімейного життя, свого житла.

Суть цього права роз'яснена у численних рішеннях ЄСПЛ у справах, аналогічних моїй.

Так, у справі FADEEVA v. RUSSIAN FEDERATION (Справа № 55723/00, Рішення від 09 червня 2005 року), ЄСПЛ визнав, що держава не спромоглась досягти справедливої рівноваги між інтересами суспільства та ефективним користуванням заявницею своїм правом на повагу до свого житла, оскільки заявниця була вимушена мешкати поблизу сталеплавильного заводу.

ЄСПЛ також констатував, що вплив промислового виробництва (зокрема забруднення атмосферного повітря) на житло заявниці є порушенням статті 8 ЄКПЛ.

При цьому ЄСПЛ знову визнав, що втручання у право приватної власності для мети охорони навколишнього природного середовища не є несприйнятним чи непропорційним у контексті ст. 1 Протоколу № 1 до ЄКПЛ.

Зокрема, суд послався на справу FREDIN v. SWEDEN (Рішення від 18 лютого 1991 року), коли було визнано законним відзвиг ліцензії заявника на здобич гравію на свої землі з метою збереження стану природи та справу PINE VALLEY DEVELOPMENT LTD AND OTHERS v. IRELAND (Рішення від 29 листопада 1991 року), коли ЄСПЛ констатував, що Верховним Судом Ірландії цілком правомірно було визнано недійсним дозвіл на будівництво на землі, що належала цій компанії (п. 103 Рішення).

Хочу зауважити, що загальна сума справедливої сатисфакції у цій справі склала 6 тисяч євро, що у гривневому еквіваленті складає близько 60 тисяч гривень.

Але особливо суті мого спору з Донецькою міською радою стосується інша справа, що була розглянута ЄСПЛ.

Мова йде про справу LÓPEZ OSTRA v. SPAIN (Справа № 41/1993/436/515, Рішення від 09 грудня 1994 року).

Суть справи полягала у тому, що поблизу місця мешкання заявниці було побудовано станцію для очищення води та відходів від шкіряного виробництва. Введення в дію цієї станції спричинило виділення газу, неприємний запах і зараження, що одразу ж викликало погіршення стану здоров'я і незручності для багатьох жителів міста, і зокрема у мешканців кварталу, в якому жила заявниця.

Заявниця звернулася до судових органів Іспанії з відповідними позовами та скаргами, проте не отримала ефективного вирішення своїх справ.

ЄСПЛ у своєму Рішенні (п. 52) зазначив, що оскільки місцева влада дозволила розміщення станції на землях, що належали місту, то держава має відповідати за шкоду, фактично заподіяну приватною компанією SACURSA, якій належала станція, оскільки порушила своє позитивне зобов'язання - вжити адекватних і розумних заходів для захисту прав людини.

Хочу особливо зазначити, що ЄСПЛ констатував порушення ст. 8 у цій справі, навіть за того факту, що питання законності розміщення й функціонування станції все ще розглядалось у Верховному Суді Іспанії на час розгляду справи у ЄСПЛ (п. 55 Рішення) та зазначив, що для констатування негативного впливу екологічно небезпечного виробництва на здоров'я заявниці непотрібні медичні дані, оскільки природно, що значне забруднення довкілля може впливати на самопочуття людини та заважати їй користуватись своїм житлом, оскільки впливає негативно на її особисте здоров'я та здоров'я його родини, навіть без серйозної загрози здоров'ю (п. 51 Рішення).

Також, ЄСПЛ зазначив, що Іспанія "не змогла підтримати необхідну рівновагу між економічними інтересами міста Лорки — мати очисну станцію — та ефективним здійсненням позивачкою її права на повагу до житла".

Хочу зауважити, що загальна сума справедливої сатисфакції у цій справі склала 4 мільйони іспанських песет, що у гривневому еквіваленті складає близько 260 тисяч гривень.

Таким чином, можна дійти наступних висновків:

1. Місцева влада несе відповідальність перед місцевими мешканцями за рішення щодо розміщення екологічно небезпечних підприємств у межах населеного пункту.

2. Визнання недійсним документів, що дають дозвіл на будівництво об'єктів, що загрожують довкіллю, не порушує право підприємств на приватну власність.

3. Держава повинна підтримувати справедливу рівновагу між економічними інтересами приватних компаній і населених пунктів та місцевих мешканців.

3. Неправомірні дії органів місцевого самоврядування можуть потягнути за собою численні витрати держави внаслідок стягнення ЄСПЛ значних сум справедливої сатисфакції з держави-відповідача.

У зв'язку з вищевикладеним, прошу суд врахувати ці пояснення як додаток до моєї правової позиції в цій справі, яку було висловлено мною у судових засіданнях по справі 04 грудня 2012 року та 16 січня 2013 року.

Позивач

О.О. Лапін

11 лютого 2011 року